

POSTANOWIENIE

15 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 15 listopada 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika
Urzędu Skarbowego w B.
przeciwko Z. R. i B. R.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na skutek skargi kasacyjnej Z. R. i B. R.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 10 listopada 2022 r., I ACa 8/22,

1. odrzuca skargę kasacyjną;

**2. zasądza od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) zł, z ustawowymi odsetkami za
opóźnienie za czas od upływu tygodnia od doręczenia pozwany
niniejszego postanowienia do dnia zapłaty, tytułem kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

(E.C.)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 10 listopada 2022 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację pozwanych Z. R. i B. R. od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z 22 października 2021 r., którym Sąd ten uznał za bezskuteczną wobec powoda Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. umowę sprzedaży z 25 lutego 2016 r., na mocy której A. B. sprzedał pozwanym udział 5/6 części we współwłasności bliżej opisanej nieruchomości, w celu zaspokojenia szczegółowo określonych wierzytelności pieniężnych przysługujących powodowi w stosunku do dłużnika A. B.

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 527 § 1 k.c. w zw. z art. 527 § 3 k.c., przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że „skarga pauliańska Powoda jest zasadna, w sytuacji gdy w toku postępowania nie zostało dowiedzione, że Pozwani w momencie zawierania umowy sprzedaży udziału w nieruchomości położonej w B. wiedzieli o działaniu dłużnika – A. B. z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela, a zastosowanie wobec nich domniemania posiadania tejże wiedzy nie było uprawnione, gdyż Pozwanych i A. B. nie łączyły bliskie stosunki; relacje łączące Państwo R. oraz A. B. miały zbyt wąski charakter, aby mogli on z rozsądną dozą prawdopodobieństwa posiadać w momencie nabywania udziału w nieruchomości wiedzę na temat świadomości A. B. działania ze świadomością pokrzywdzenia Skarbu Państwa”. Według pozwanych skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania, gdyż jest oczywiście uzasadniona. Skarżący podnieśli, że „zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd odwoławczy w sposób oczywiście niewłaściwy zastosowały przepis art. 527 § 3 k.c. poprzez uznanie, iż pomiędzy Pozwanymi a dłużnikiem – A. B. istniał w momencie zawarcia umowy sprzedaży udziału w nieruchomości położonej w B. stosunek bliskości, a w konsekwencji – należy domniemywać, że Pozwani mieli świadomość o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela”.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej odrzucenie lub o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów bądź oceny dowodów. Każdy zarzut kasacyjny, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji bądź zmierza do podważanie tej oceny, chociażby pod pozorem kwestionowania błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny, a skarga oparta wyłącznie na takich zarzutach podlega odrzuceniu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76 i z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, nie publ.).

Zarówno treść zarzutów kasacyjnych, jak i ich uzasadnienie nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że pozwani w istocie oparli swą skargę wyłącznie na niedopuszczalnych zarzutach dotyczących kwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych. Skarżący skoncentrowali się w skardze na podważaniu kluczowych w sprawie ustaleń Sądu odwoławczego odnośnie do stosunku bliskości zachodzącego pomiędzy pozwanym a dłużnikiem powoda (sprzedającym), istniejącego pomiędzy nimi zaufania oraz odnośnie do świadomości pozwanego co do pokrzywdzenia wierzyciela (powoda).

Skoro zatem pozwani rzeczywistą podstawą skargi uczynili jedynie zarzuty, które zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. nie mogą podstawy tej stanowić, skargę kasacyjną pozwanych należało uznać za niedopuszczalną.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy skargę odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1109 ze zm.), a także §

2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1964), zaś w zakresie odsetek w oparciu o art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614), a także przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324 ze zm.).

(E.C.)

[ms]